

Mína a Kalo.

*To se vám tak jednou stalo,
že si Mínu našel Kalo.*

*Jeho zlatá kulička,
plnila jí přáníčka.*

1. *Mína a Kalo*

Míno, uklid' si ty svoje hračky na místo, jsou poházené po celém bytě, volala na dcerku maminka. Nemám čas mami, teď se mě nechce, udělám to později. Chci si jít hrát na zahradu, musím si postavit na písku veliký hrad pro princeznu. A taky se chci houpat na houpačce, než mě uvaříš oběd. Mám velkou chuť na něco dobrého, třeba zmrzku, nebo na nějaké velké lízátko.

Mína je hezké a čiperné děvčátko, bydlí v krásném domě s velikou zahradou ale musí si hrát sama, nemá ani bratra ani sestřičku a ostatní děti z okolí se s ní nechtějí kamarádit, protože je prý nafoukaná a rozmazlená, protože dostane každou hračku na kterou si ukáže ale nikomu jí nechce půjčit. Vždycky říká nech tu hračku, ta je moje, mohl bys mě jí rozbít. Kup si svoji, jinak si s tebou nebudu hrát.

A tak si všechny děti z okolí začali hrát bez Míny, hrají si na schovávanou, na policajty a zloděje, cvrnkají kuličky a vymýšlejí si spoustu jiných a nových her. Mína zůstala sama a zdá se, že jí to nijak nevadí. Hraček má spousty každou chvíli si hraje s nějakou novou, a ani je nemusí po sobě uklízet. Roztahá je každý den po celém bytě i po zahradě a i když se maminka rozčiluje, nakonec to všechno po Míně uklidí sama.

Dneska je nádherný den, je teploučko, sluníčko hřeje a na zahradě rozkvetly snad všechny kytičky, které tam mají. Mína, když udělala doma velký nepořádek, vyrazila do zahrady a hned začala na písku stavět ten velký hrad o kterém říkala mamince. Musí být přece velký, je pro princeznu která je krásná a bohatá jako Mína a určitě si bude hledat nějakého krásného a hlavně bohatého prince a proto potřebuje co největší hrad se spoustou služebných aby přece za ní všechno udělali jako to dělá maminka a aby ona sama nemusela nic dělat. Přece by se mohla umazat a pak by už krásná nebyla, no fuj.

Jenže postavit velký hrad je moc těžká práce a to Mínu dlouho nebavilo. Tak nechala písek pískem a šla se raději houpat na houpačce. Večer se přitulí k tátovi a on jí ten hrad postaví, alespoň se sama neumaže. Dělá to tak přeci vždycky s tatínkem to umí, jenom s maminkou bývají potíže, pořád chce abych po sobě uklízela a ono se mě nikdy nechce, tak se vymlouvám, že mě bolí hlavička nebo zoubek ale maminka mě stejně moc nevěří.

Dneska se mě ale podařilo utéci mámě na zahradu a ona za mnou nemůže, protože by se jí spálil oběd na sporáku. Tak se hezky budu houpat na houpačce a až bude mít maminka hotový oběd, tak ona mě zavolá.

Mína se posadila na houpačku a odrážela se nohama od země a příjemně se pohupovala a pomalu usínala. Vždyť takhle jí houpala maminka v kočárku, když byla ještě malý prcek a taky hned spala. A protože se přestala nohama odrážet, houpačka se pomalu zastavovala a nakonec se zastavila úplně. To už ale Mína spala a ani o tom nevěděla.

Najednou se houpačka dala sama do pohybu a to Mínu probudilo. Přece to není možné, to se mě musí zdát. Houpačka se rozhoupávala čím dál víc a Mína se jenom zděšeně dívala před sebe a ničemu nerozuměla. Už už chtěla začít křičet a

volat maminku na pomoc ať tu houpačku zastaví, když se před ní objevil nějaký kluk a povídá jí, ahoj, já se jmenuji Kalo a já jsem tě rozhoupal, když jsi usnula. Kdo jsi a kde jsi se tu vzal, ptala se ho Mína. To je přece naše zahrada a sem nikdo cizí nesmí, budu křičet.

Přeci jsem ti řekl, že se jmenuji Kalo a chtěl bych být tvůj kamarád.

Ty a můj kamarád, no to těžko, vždyť se na sebe podívej, jsi ušmudlaný na sobě máš nějaké staré hadry, s někým takovým se přece nemůžu kamarádit. My máme velký dům s velkou zahradou a já mám krásné šaty a vůbec, ještě bych se od tebe mohla umazat, raději zavolám maminku a ona tě vyžene pryč.

Tak si jí zavolej ty nafoukaná Míno, já sice nemám krásné šaty, ale mám takovou kouzelnou kuličku a s tou můžu zažít spoustu legrace a zábavy a ty budeš pořád jenom sama.

Mína byla zvědavá, jestli ten kluk jí nelže a tak mu řekla: tak mě tu tvojí kuličku ukaž.

Kalo otevřel dlaň a v jeho ruce se objevila malá kulička, která trochu tajemně vysílala takové zlaté světélko.

No, vypadá ta tvoje kulička trochu kouzelně, to je pravda, ale co vlastně umí?

Kalo se záhadně usmál a povídá Míno, umí tě proměnit na co budeš chtít.

Opravdu? Můžeš mě proměnit třeba v nějaké zvířátko?

Samozřejmě, to je pro kuličku maličkost.

No jo, ale umí mě pak proměnit zase zpátky na Mínu?

To víš že umí, jinak by tě už máma s tátou nikdy nenašli.

Dobrá, povídá Mína, tak to můžeme vyzkoušet. Já bych si přála být...

Míno domů, už je oběd na stole zavolala maminka z domu.

Hm, škoda musím jít domů povídá Mína Kalovi. Ještě nevím, jestli se s tebou chci kamarádit, můžeš přijít taky zítra?

Kalo povídá, dobrá, já zítra přijdu ale ty nesmíš nikomu o mě povědět, jinak se neobjevím, musí to být naše společné tajemství, chceš?

Tak dobrá kluku, zítra přijď a já si budu něco přát a zkusíme, jestli ta tvoje kulička je opravdu kouzelná a nebo se jenom přede mnou vytahuješ. Tak já běžím na oběd povídá Mína a najednou si uvědomila, že ten ušmudlaný kluk tam už vlastně vůbec není. No co, třeba se mě to jenom zdálo, říkala si Mína a rozeběhla se k mamince domů, protože už dostala hlad a taky si to všechno musela doma promyslet.

Byla ale zvědavá a určitě zítra na tu houpačku zase přijde, co když se ten odrbaný kluk s tou kouzelnou kuličkou zase objeví, musí si vymyslet, čím by chtěla alespoň chvíli být, to by přece bylo velké dobrodružství a jestli ten umouněnc mluví pravdu, tak bych se s ním mohla i občas kamarádit, uvidíme.

Mína byla tolik zvědavá jak to všechno dopadne, že ani nemohla večer v postýlce usnout a pořád jenom myslela na Kala, jestli se zítra objeví.

Ted' necháme Mínu vyspat a zítra se podíváme, jestli se Kalo objeví...